

CAPÍTOL 13: Ensur

L'alumnat és l'eix vertebrador i el motiu de ser d'una escola. Les famílies ens confien els seus fills i filles per tal que col·laborem amb elles en la tasca d'educar-los i instruir-los. Es tracta d'una tasca encisadora i apassionant.

Però les famílies, també esperen que quan els vénen a recollir els hi tornem sans i estalvis. Per això, quan es produeixen incidents que alteren el transcurs normal d'una jornada, et trasbalsen i t'encongeixen el cor.

Per sort i gràcies a la bona tasca del personal educatiu, professorat i monitoratge, no hem hagut de lamentar cap desgràcia. Malgrat tot, hi ha hagut moments que han quedat gravats en la memòria i, qui els vam viure, difícilment els podrem oblidar.

Finals de febrer. Són les 14:50 h. Estem a la sala de professors acabant de dinar i prenent el cafè. Sentim crits al passadís, s'obre la porta i entren dues monitores, el seu rostre reflecteix angouxa. Porten una nena als braços.

- A aquesta nena li passa alguna cosa...
- Aquesta nena no està bé, no està bé...

És una nena d'educació infantil, menudeta. La seva tutora la reconeix, sense veure-li la cara, per la samarreta del Barça que porta. Preocupada, pregunta:

- Però què li passa? S'ha donat algun cop? Ha caigut?
- He vist que s'ha desplomat de cop, sense cap motiu. No sé si s'ha donat un cop o què, però ara fa com convulsions i no respon...

Cal actuar amb rapidesa. És preocupant. Em dirigeixo a la tutora:

- Truca els pares.
- I què els dic?
- El que puguis... no els espantis... però que vinguin...

Anem de pressa al despatx. Truquem a emergències. Expliquem els símptomes. Ens enviaran una ambulància urgentment. Mentrestant, una doctora ens va dient què hem d'anar fent.

Amb el telèfon a l'orella observo la tutora, un company i les monitores que van fent el que em va orientant la doctora.

Posem la nena tombada, de costat, a terra. Tremola. La veig tan fràgil, tan petita....

L'espera de l'ambulància es fa eterna. Per fi, ja arriba. Els sanitaris entren al despatx. Comproven l'estat de la nena. Els veig molt preocupats. Truquen demanant una ambulància medicalitzada. Això em preocupa encara més. Retirem totes les coses de sobre la taula del despatx i hi tomben la nena. Hi ha una expectació tensa.

Parlen, en veu baixa, entre ells... malgrat tot els sento dir:

- Se'ns en va...se'ns en va...
- No ens ho podem permetre... no ho suportaria... l'hem de salvar...

Demanen que la gent surti del despatx. Volen tranquil·litat. Em deixen quedar.

Arriba la segona ambulància. Parlen entre ells. Veig cara de preocupació en el doctor, però ho intenta dissimular. Volen quedar-se sols i demanen que no entri ningú. Surto del despatx.

A fora tothom està anguniat. Em pregunten. No els puc tranquil·litzar gaire...

Arriba el pare i, poc després, la mare. Què dius en una situació com aquesta? Els intento transmetre calma com bonament puc, camuflant, en part, la gravetat de la situació. Demanen si poden entrar. Un sanitari prefereix sortir per demanar-los dades mèdiques de la nena. Els diu que tot va bé. No sé si és la veritat o és per calmar-los.

El temps transcorre molt lentament. Ens agradaria saber què passa darrere la porta, tancada, del despatx. Han sortit dos sanitaris a buscar una llitera. Tornen, no ens expliquen res. Els nervis ens consumeixen a tots, en especial, lògicament, al pare i a la mare.

Són les quatre i deu minuts. Fa més d'una hora que ha començat tot. S'obre la porta.

- La portem a Sant Joan de Déu en l'ambulància medicalitzada. El pare i la mare poden venir en l'altra ambulància, però si fa falta pararem per estabilitzar-la.

Les ambulàncies i els pares se'n van. Tots respirem alleugerits, deixem anar la tensió acumulada. Hi ha plors, d'alegria i de nervis.

Una doctora m'ha dit que la ràpida actuació de les monitores ha estat clau. Parlo amb elles, les felicito i els hi transmeto les paraules de la doctora.

En acabar les classes, a les quatre i mitja, agafo el cotxe i, amb la tutora, anem a l'hospital.

Podem veure la nena en un box... està com si no li hagués passat res. S'alegra quan veu a la seva tutora. No recorda res del que ha passat.

Arriba la nit. No puc dormir. Encara em ressonen les paraules "se'ns en va..."

Ha passat un parell de mesos. La nena ha estat assistint a classe sense cap complicació ni recaiguda. Pren medicació. S'acosten els dies de colònies.

La tutora entra al despatx.

- Hola, Josep. Vull que vingui de colònies.
- N'estàs segura?
- No vull que, després del que li ha tocat passar, es quedi sense colònies.
- Haurem de parlar amb la família...

Admiro la seva valentia i professionalitat. Sempre he estat orgullós del professorat de l'escola, i això, un cop més, em reafirma en la meva convicció.

Finals d'abril. Els alumnes d'educació infantil van de colònies. Serà una nit que ni la tutora ni jo dormirem....però quedarà la satisfacció d'haver superat les dificultats.

Aquesta ha estat la situació, de salut, més complicada que hem viscut a l'escola. Finalment no va quedar clar què havia sigut i en els anys que va estar a l'escola no va tenir cap recaiguda. Sempre m'ha quedat el dubte de si els pares van arribar a saber que, en un cert moment, els sanitaris van dir... se'ns en va....

Torna a sorgir el tema clau, la confiança mútua entre escola i família, base de tota relació.

Sempre he considerat com un acte de confiança mútua que les famílies ens deixin els seus infants cada dia, que els autoritzin a anar d'excursió, de colònies i de viatge a l'estranger.

No és, doncs, d'estranyar que a la tornada d'una excursió, de les colònies o del viatge a Suïssa la primera pregunta mai fos "com s'ho han passat?", sinó "estan tots bé?".

Certament hi ha riscos que formen part de la nostra professió, i com va dir Oscar Wilde: "Tot a la vida té un risc, si no fos així no valdria la pena viure-la".

Però és d'agrair que quan, estant de viatge de fi de curs a Suïssa, vaig haver de trucar una família per dir-los que el seu fill l'havíem portat a l'hospital perquè no el veiem bé, a l'altre costat del telèfon, la veu del seu pare, em digués que confiava plenament en nosaltres. No en dubtava...però va ser gratificant sentir-ho.

Les colònies i viatges són generadors d'anècdotes... **però això serà al pròxim capítol.**